

Дніпровський державний аграрно-економічний університет
Дніпровська академія неперервної освіти

МАТЕРІАЛИ

12-ї Всеукраїнської науково-практичної
конференції

«РОЗВИТОК ФОРМ І МЕТОДІВ СУЧАСНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ»

8-9 листопада 2024 року
м. Дніпро



СЕКЦІЯ 2
СУЧАСНИЙ СТАН ТА ШЛЯХИ РОЗВИТКУ МЕНЕДЖМЕНТУ В УКРАЇНІ

ОСНОВНІ ПІДХОДИ ДО УПРАВЛІННЯ АДАПТАЦІЄЮ ПРАЦІВНИКІВ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ	
Агеєва О.	42
УПРАВЛІННЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯМ ЗАЛІЗНИЧНИХ ВІЙСЬКОВИХ ПЕРЕВЕЗЕНЬ У СИСТЕМІ СИЛ ЛОГІСТИКИ ЗСУ	
Величко О.	44
ОСОБЛИВОСТІ ЗАЛУЧЕННЯ ЦИФРОВИХ ТЕХНОЛОГІЙ ДО АНТИКРИЗОВИХ ПРОГРАМ СИСТЕМИ МЕНЕДЖМЕНТУ АГРОБІЗНЕСУ	
Горобець Н., Любчик Т.	47
ОСОБЛИВОСТІ СТРАТЕГІЧНОГО РОЗВИТКУ АГРОБІЗНЕСУ В УМОВАХ ДИНАМІЧНОГО СЕРЕДОВИЩА	
Горобець Н., Маловик Т.	48
УДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНІСТЮ ПІДПРИЄМСТВА В УМОВАХ НЕСТАБІЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ	
Демидова М., Кислий С.	49
ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ДОСВІД РОЗВИТКУ ГРОМАД В АГЛОМЕРАЦІЙНІЙ СИСТЕМІ УПРАВЛІННЯ	
Засадний В.	51
РИЗИКИ УКРАЇНСЬКОГО БІЗНЕСУ В УМОВАХ ЗМІН І НЕВИЗНАЧЕНОСТІ	
Застава І.	52
СТРАТЕГІЧНЕ УПРАВЛІННЯ ЯК ФАКТОР РОЗВИТКУ БІЗНЕСУ	
Кавалер В.	54
ЕФЕКТИВНІ ФОРМИ ДЛЯ ДРІБНИХ ТА СЕРЕДНІХ ОРГАНІЗАЦІЙ	
Калантаєвський В.	55
УПРАВЛІННЯ ВИТРАТАМИ НА ПІДПРИЄМСТВІ	
Кисельов А.	57
ПОРІВНЯЛЬНИЙ СТРУКТУРНИЙ АНАЛІЗ ПРИ ОЦІНЦІ ЕФЕКТИВНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА	
Мартинюк С.	58
ФОРМУВАННЯ ЛОГІСТИЧНОЇ СТРАТЕГІЇ В АГРОБІЗНЕСІ	
Мовчан Я.	59
СУЧАСНИЙ СТАН ТА ШЛЯХИ РОЗВИТКУ МЕНЕДЖМЕНТУ В УКРАЇНІ	
Мельник Л. Неклеса М.	60
ОСНОВНІ ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ МЕНЕДЖМЕНТУ В УКРАЇНІ ТА ШЛЯХИ ЇХ РОЗВ'ЯЗАННЯ	
Непийвода Д.	62
ФАКТОРИ ВИБОРУ ОРГАНІЗАЦІЙНОЇ ФОРМИ	
Нурулаєв Ш.	64
СУЧАСНІ ПІДХОДИ ДО ОРГАНІЗАЦІЇ БІЗНЕСУ	
Савінська Н.	65
УРАХУВАННЯ МОЖЛИВИХ РИЗИКІВ ПРИ ОЦІНЦІ ЕФЕКТИВНОСТІ КОМПАНІЇ	
Тимченко Є.	67
ЗНАЧЕННЯ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ	
Шокало Д.	68

5. Інтеграція з іншими процесами: логістичні процеси в агробізнесі тісно пов'язані з виробничими процесами, закупівлями та збутом. Важливо інтегрувати їх з іншими відділами для забезпечення оптимального використання ресурсів.

6. Впровадження цифрових технологій: використання інформаційних систем (ERP, CRM) для моніторингу запасів, відстеження вантажів і оптимізації маршрутів дозволяє значно підвищити ефективність логістичних процесів. Контроль і корекція стратегії: постійний контроль виконання логістичної стратегії, аналіз витрат і продуктивності допомагає своєчасно вносити корективи, щоб відповідати потребам ринку і змінюватися разом із розвитком агротехнологій. Особливі аспекти логістичної стратегії в агробізнесі: сезонність - планування логістики з урахуванням сезонного характеру виробництва, що впливає на рівень запасів та інтенсивність перевезень; - умови зберігання і транспортування: забезпечення належних умов для зберігання сировини та готової продукції з урахуванням швидкопсувності багатьох агрокультур; - оптимізація запасів: розрахунок оптимальних запасів для уникнення втрат продукції, надлишків або дефіциту товару, що може призвести до фінансових втрат; управління ризиками: - розробка заходів для мінімізації логістичних ризиків, таких як псування продукції, затримки поставок, що особливо важливо для експорту агропродукції. Основні результати ефективної логістичної стратегії: зменшення витрат, підвищення якості обслуговування; мінімізація втрат продукції: Дотримання належних умов транспортування і зберігання зменшує ризик втрати якості продукції.

Розробка логістичної стратегії в агробізнесі – це довгостроковий процес, який має враховувати специфіку ринку, особливості продукції та можливості підприємства, забезпечуючи при цьому його стійкість і рентабельність у конкурентному середовищі.

СУЧАСНИЙ СТАН ТА ШЛЯХИ РОЗВИТКУ МЕНЕДЖМЕНТУ В УКРАЇНІ

Леся Мельник, к.е.н., доцентка

Микола Неклеса, здобувач гр. МгМТ-1-23

Дніпровський державний аграрно-економічний університет

Сучасний стан менеджменту в Україні характеризується швидкою адаптацією до змін у зовнішньому середовищі, зокрема під впливом глобалізації, цифровізації та інтеграції в європейське економічне співтовариство. Основними факторами, що впливають на розвиток менеджменту в Україні, є запровадження інноваційних управлінських підходів, орієнтованість на міжнародні стандарти, а також трансформація бізнес-процесів з урахуванням сучасних потреб ринку.

Серед основних викликів для українського менеджменту можна виділити такі:

- *Технологічні зміни та цифрова трансформація.* Багато підприємств здійснюють перехід на цифрові платформи для оптимізації процесів, підвищення продуктивності праці та конкурентоспроможності.

- *Інституційні та регуляторні реформи.* Інтеграція України у світову економіку вимагає впровадження стандартів і практик, що відповідають вимогам ЄС, зокрема у сфері менеджменту якості та фінансового управління.

- *Розвиток людського капіталу.* Зростає потреба у висококваліфікованих менеджерах, які володіють сучасними навичками управління, гнучкістю та інноваційністю у підходах.

- *Виклики війни.* Поточна ситуація, пов'язана з війною, створює додаткові труднощі для підприємств: порушення логістичних ланцюгів, проблеми з кадрами, ризики для безпеки активів та співробітників, перебої в енергопостачанні. Менеджери стикаються з необхідністю оперативної адаптації бізнес-моделей, формуванням кризових стратегій і захисту бізнесу від потенційних ризиків.

Шляхи подальшого розвитку менеджменту в Україні пов'язані з:

- Посиленням інвестицій у навчання та розвиток. Важливо, щоб підприємства й надалі інвестували в розвиток своїх співробітників та створювали умови для безперервної освіти.

- Інноваційними підходами до управління. Впровадження Lean- і Agile-методів дозволяє підвищити гнучкість підприємств і поліпшити результати діяльності.

- Розвитком наукових досліджень у галузі менеджменту. Українські науковці мають потенціал до активної участі у світовій науковій спільноті, що сприятиме інтеграції сучасних теоретичних знань у практику управління.

Отже, розвиток менеджменту в Україні значною мірою залежить від здатності адаптувати сучасні управлінські методики до змінних потреб ринку, які постійно зумовлюються не лише внутрішніми, але й глобальними факторами. Впровадження інноваційних практик, таких як гнучке планування, кризове управління та цифрові технології, сприяє підвищенню ефективності операційної діяльності та швидшому реагуванню на виклики. Це особливо важливо у періоди нестабільності, зумовленої війною, коли бізнес має адаптуватися до нових умов праці, забезпечення ланцюгів постачання та безпеки персоналу.

Ефективність реформ у менеджменті та економіці також є ключовим чинником, який підтримує довіру до українських підприємств на міжнародній арені, що сприяє притоку іноземних інвестицій та розширенню доступу до світових ринків. Заходи, спрямовані на спрощення регуляторних процедур і вдосконалення правової системи, створюють передумови для розвитку підприємництва й полегшують ведення бізнесу навіть в умовах обмеженого доступу до ресурсів.

Інвестиції у розвиток людського капіталу відіграють вирішальну роль, адже саме люди є основним рушієм змін і трансформацій у бізнесі. Підготовка фахівців з навичками адаптивного управління, здатних працювати в умовах високої невизначеності, сприяє довгостроковому розвитку компаній. Це включає розвиток лідерських якостей, управління ризиками, командної роботи та емоційного інтелекту, що є необхідним для роботи в умовах стресу та постійних змін.

Крім того, здатність до оперативної адаптації в умовах війни є важливим елементом стійкості бізнесу. Компанії, що можуть швидко перебудовувати свої бізнес-процеси, знаходити альтернативні джерела ресурсів і формувати нові бізнес-моделі, мають більше шансів на виживання і збереження своїх позицій на ринку. В умовах військового конфлікту стійкість до змін стає запорукою успішної роботи, що вимагає від менеджерів впровадження ефективних кризових стратегій та управління ризиками, що раніше не були актуальними на такому рівні.

Таким чином, розвиток менеджменту в Україні включає здатність до впровадження сучасних методик, ефективність реформ, інвестиції у людський капітал та вміння адаптуватися до викликів війни. Ці елементи дозволяють підвищити конкурентоспроможність національної економіки, зберігаючи потенціал для сталого розвитку бізнесу та економічної стабільності навіть у часи глибоких криз і невизначеності.

ОСНОВНІ ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ МЕНЕДЖМЕНТУ В УКРАЇНІ ТА ШЛЯХИ ЇХ РОЗВ'ЯЗАННЯ

Діана Непийвода, здобувачка гр. МгМТз-1-23

Науковий керівник: Леся Мельник, к.е.н., доцентка

Дніпровський державний аграрно-економічний університет

Українська економіка потребує змін та розробки нових теорій ефективного управління. Менеджмент – це один з основних інструментів, який забезпечує сталий розвиток ринкової економіки, тому необхідність дослідження тенденцій його розвитку в Україні стає більш актуальним на тлі глобальної нестабільності.

Стратегічне управління стало об'єктивним імперативом у сучасному бізнес-середовищі. Щоб уникнути невдач, необхідно знайти рішення, які будуть оптимальними в умовах нестабільності та невизначеності в соціально-економічному житті населення, як це характерно для сучасної України.

Проблеми розвитку менеджменту в Україні сьогодні стоять особливо гостро.

Менеджмент пронизує всю організацію і охоплює майже всі сфери її діяльності. Останніми роками ставлення українців до менеджменту почало швидко змінюватися, але є ще багато невирішених питань.

Менеджмент, який домінує сьогодні на українських підприємствах, можна розділити на три основні напрямки:

1. Система менеджменту, що залишилася у спадок від радянських часів. Основні її риси: слабка мотивація персоналу, жорстка централізація, активне використання адміністративних методів управління. Характерними ознаками таких підприємств є низька конкурентоспроможність та продуктивність праці, нездатність вийти на зовнішні ринки через якість продукції тощо.

2. Система менеджменту, що сформувалася в малих та середніх підприємствах. Основні риси: спрощена до максимуму організаційна структура підприємства, відсутність належної стратегії розвитку.

3. Система менеджменту, яка впроваджена на основі досвіду іноземних компаній або самими іноземними компаніями. Характерною ознакою менеджменту даного напрямку є часткове впровадження до управління іноземних підходів. Це у більшості випадків пояснюється тим, що неможливо застосувати ти чи інші нові підходи в менеджменті, оскільки на вітчизняний корпоративний сектор мають потужний вплив зовнішні чинники (економічна, політична, соціальна ситуація в країні тощо) [1].

Наразі існує низка невирішених проблем в управлінні українськими компаніями, деякі з яких варто згадати:

- Першою проблемою українського менеджменту є надмірна самовпевненість. Більшість менеджерів вважають, що тільки вони знають, що робити в тій чи іншій ситуації, і що вони не повинні прислухатися до своїх конкурентів.